

жито изъ Делиорманскитѣ села, като ходѣхме за тази цѣль съ Янча Долмовъ. Тамъ видѣхъ Персийски, сега нареченъ по турски „Аджеми“, народъ повече отъ турцитѣ гостолоубивъ. Турцитѣ нахранваха пѣтника и даваха на добитѣка му и за по пѣтъ храна. Живѣеха комунишки животъ: всички заедно оратъ, сѣятъ, жънатъ и върхатъ; земята имъ обща и може да каже човѣкъ, че много блаженъ животъ живѣятъ; сами се сждятъ, сами се управляватъ, само една данъ даваха на владѣтеля си—турчина.

Всичкия си градински зарзаватъ мѣнихме съ жито, което продадохме въ Варна и ни принесе двойно полза, отъ колкото, ако бѣхме продавали зарзаватя съ пари. И за прѣнасяне храната чорбажиитѣ ми не показаха никакъвъ трудъ и не станаха никакви разноски, защото жителитѣ на селото, въ което работѣхме бахчата (Казълджиларе), като бѣха благодарни, че се намира у тѣхното село бахча за зарзаватъ, правѣха ни голѣмо уважение и, заедно съ тѣхната храна, която возѣха у Варна да продават, закарваха и нашата, като я продаваха заедно съ своята. Чорбажиитѣ ми не отиваха, а пращаха мене съ селянетѣ. За първи пѣтъ влизахъ у Варна. Много се очудихъ, като не бѣхъ виждалъ крѣпостъ и още море и гимии (параходи още нѣмаше). На влизане въ града минахме прѣзъ единъ мостъ въ градската крѣпостна врата, обкована съ дебело желѣзо съ дебели, голѣми гвоздеи и дълбокия хиндекъ отъ двѣтѣ страни, подзиданъ съ дѣланокаменна стѣна. Особенно само виждането гимии и море и чуване бучението на послѣдното ме доведе на мисль, като че съмъ на другъ свѣтъ излѣзълъ. Внимателно разгледвахъ както крѣпостъта, така и мостътъ, прѣзъ който минахме, портитѣ, голѣмитѣ въ града кѣщи и сърцето ми трѣперѣше и мислѣхъ какъ да отида при морето и да видя самата му вода. Карахъ слѣдъ селянетѣ колата си, както не знаехъ кждѣ отиваме, а само гледахъ наоколо. Само когато спрѣха колата, тогази разбрахъ гдѣ ще стоваряме храната. Спрѣхме прѣдъ единъ огроменъ хамбаръ, наченаха да мерятъ житото съ крини и да носятъ въ хамбаря, а мене и едно младо като мене гагаузче оставиха да пазимъ колята. Азъ не се стѣрпѣхъ, а скритомъ оставихъ гагаузчето и тичешкомъ трѣгнахъ къмъ морето за да видя отблизо водата му и да му се понарадвамъ; минахъ прѣзъ едни, сѣщи прѣзъ каквито влѣзохме порти и дойдохъ до брега. Чуденъ и дивенъ прѣдметъ ми се прѣдстави прѣдъ очитѣ. Видѣхъ наглѣдно чуваното ми самото море и на морето гимии; вода широка и до безкрайность дълга съ черъ цвѣтъ; гимии, корита огромни, въ редъ по два стълпа високи и три прѣчки, на прѣч-